

MORGAN

Met ingehouden adem drijf ik tussen het flikkerende zonlicht en het diepe, donkere blauw, en mijn armen draaien rondjes terwijl mijn voeten op en neer gaan, zo langzaam als getijden. Ik ben er nog niet klaar voor om weer naar boven te gaan; boven het oppervlak wacht er te veel op me. Maar ik weet dat ik hier niet voor altijd kan blijven drijven. Het leven dwingt je om te blijven bewegen, hoe dan ook, of je nu het zonlicht tegemoet vliegt of naar beneden zwemt.

De druk op mijn borst wordt me al snel te veel. Ik hou mijn armen tegen me aan en kronkel met mijn hele lichaam zodat ik als een meermin uit het water schiet.

‘Anderhalve minuut!’ joelt Eric en hij is zo blij dat hij me natspettert. Ik zie maar nauwelijks hoe hij grijnst en veeg het water uit mijn ogen.

‘Zei ik toch!’ zeg ik. Nu zie ik hem duidelijk. Hij is klein, een paar centimeter kleiner dan ik, met slimme, snelle groene ogen, schouderlang blond haar en een smal, hoekig gezicht dat uitloopt in een puntkin. ‘Wil jij nu ook nog een keer, of stop je ermee?’

‘Mooi niet!’ zegt Eric. Hij neemt een zo groot mogelijke hap lucht, knijpt zijn neus dicht en verdwijnt onder water.

Ik concentreer me op het tellen van de seconden. Ik ben licht in mijn hoofd, ook al ben ik nu wel op adem gekomen. Mijn hart

bonst. Ik ga het hem vertellen wanneer hij weer bovenkomt. *Tien seconden*. Ik ga hem vertellen dat ik een meisje zou moeten zijn, dat ik het niet meer aankan om een jongen te zijn, dat ik me voel alsof ik elke dag een beetje verder doodga. *Twintig seconden*.

Een meisje in een rode bikini dat een paar jaar ouder is dan ik loopt met grote stappen langs het zwembad, op weg naar een ander deel van het waterpark. Ik betrap mezelf erop dat ik naar haar lichaam kijk, naar de vorm ervan, naar hoe het beweegt. Ik besef dat ik mijn onderarmen voor mijn borst heb geslagen en duw ze weer naar beneden. Er is niets om te bedekken.

Dertig seconden. Van hun tafeltje bij het zwembad zwaaien Erics ouders en mijn vader, en ik zwaai terug. Ik ga het tegen Eric zeggen en als hij het goed opvat, zeg ik het tegen pap. Niet dat ik dat wil of zo. Ik heb er nachtmerries over, dan wordt het raar tussen Eric en mij of krijgt pap na alles wat er is gebeurd nog meer stress, maar ik voel me steeds meer alsof ik elk moment kan ontploffen. Ik heb geprobeerd om het binnen te houden. Elke dag voel ik me wat meer verdoofd, wat meer een monster, ben ik wat banger om in de spiegel te kijken en te zien dat ik vervorm tot een lange, harige man die nooit meer terug kan.

Ik heb dingen gedacht waar ik bang van word – dat ik niet verder wil leven – en ik heb hulp nodig. Misschien komt die wel van mijn beste vriend, blijft hij rustig zitten en laat hij me uitpraten en zegt hij dat het eigenlijk normaal is wat ik voel, dat hij dat ook heeft, dat het erbij hoort, bij volwassen worden en dat we er samen wel doorheen komen. Misschien helpt mijn vader me wel, gaat hij iemand zoeken met wie ik kan praten, een therapeut of zo. Ik weet het niet, maar het moet wel snel gebeuren: ik ben dertien, en de allesvernietigende gruwelen van de puberteit voelen dichtbij.

Veertig seconden. Hoe vertel je iemand zo'n soort geheim? Hoe breng je het onder woorden?

Vijftig seconden, en spetterend en met wild maaiende armen komt Eric in zicht.

‘Hoe heb ik het gedaan?’ vraagt hij schor.

‘Slecht,’ zeg ik. Hij spettert water ongeveer mijn kant uit – zonder bril ziet hij bijna niets – en ik schiet in de lach.

‘Hoe lang ben ik onder water geweest?’

‘Nog niet eens een minuut,’ zeg ik, en ik spetter terug.

‘Maakt niet uit,’ zegt hij, en hij rolt met zijn ogen. ‘We zijn niet allemaal zo’n natuurtalent als jij.’

‘Ik ga elke ochtend hardlopen,’ zeg ik zangerig. Ik had gehoopt dat ik nooit meer zou hoeven sporten nadat ik met football was opgehouden, maar wanneer je vader coach en gymleraar is, kun je geen kant op. ‘Als je net zo hard werkt als ik word je ook net zo goed als ik, smurf.’ Ik drijf op mijn rug in het water en sluit mijn ogen. De zon verwarmt mijn gezicht en mijn buik. Ik adem diep in. Het is gemakkelijker om me voor te stellen dat ik iets zeg wanneer ik hem niet kan zien. ‘Hé, Eric?’

‘Ja?’

‘Als ik je iets vertel,’ zeg ik, ‘beloef jij dan dat je het geheim houdt?’

‘Gast,’ zegt Eric, en hij klinkt bijna gekwetst, ‘dat je dat nog moet vragen.’

‘Mooi,’ zeg ik. Ik doe mijn mond open om het hem te vertellen. Mijn hart bonkt. Ik kijk opzij en zie mijn beste vriend, iemand die ik al sinds mijn geboorte ken, me met wijd open, nieuwsgierige ogen aankijken. Als ik er te lang in kijk krijg ik kramp in mijn buik die ik niet prettig vind, daarom slik ik en kijk ik weer omhoog naar de lucht.

Als mijn leven een film was, wisten de personages altijd wat ze moesten zeggen en zouden de saaie, smerige, gênante stukken er meteen worden uitgesneden. Indiana Jones zou dit gesprek nóóit hoeven voeren en Godzilla heeft geen gender – die stampte gewoon over auto’s heen en blies gebouwen op met nucleaire explosies. Lekker makkelijk.

‘Nou?’ zegt Eric. Hij laat zich weer in het water vallen en komt

boven. Hij knippert zijn ogen droog. Dan zwiept hij zijn haar uit zijn gezicht en strijkt het naar achteren. Ik durf niet meer. Ik laat me zakken tot ik tot aan mijn neus onder water ben.

‘Wat is het nou?’

Ik blaas een stroom bellen en kijk weg. Hij waadt naar me toe en laat zijn glimlachende, knappe (kop dicht kop dicht kop dicht) gezicht zakken tot ik het kan zien. Wanneer hij het mijne ziet verdwijnt er iets van zijn glimlach en zie je verwarring en frustratie.

‘Ik voel me alsof ik eigenlijk een meisje zou moeten zijn.’ Ik zeg het onder water, het geluid komt vervormd aan de oppervlakte. Heeft Eric het verstaan?

Hij rolt met zijn ogen. ‘Goed, dan vertel je het níét, idioot.’

Hij heeft het niet gehoord. Ik voel me niet lekker.

Idioot.

Eric zwemt weg, klimt het zwembad uit en blijft daar op me staan neerkijken terwijl ik langzaam achter hem aan kom.

Onze ouders roepen dat we moeten komen en ik stel me voor dat ik het nu zeg: *Eigenlijk ben ik een meisje*. Het klinkt belachelijk. Het klinkt inderdaad idioot.

We rennen naar onze ouders toe. Onze voetsporen drogen snel op op het hete terras. Carson, Erics vader, heeft een *Big Kahuna*-T-shirt aan en een lange zwarte zwembroek. Het is een indrukwekkende man, ruim 1 meter 80 lang, met Erics blonde haar maar dan kortgeknipt en scherpe groene ogen die altijd kwaad lijken. Vroeger mocht hij me graag, toen ik nog football speelde. Ik zag hem zelfs als een oom. Maar sinds ik ermee ben gestopt zegt hij amper nog iets tegen me, zelfs niet wanneer ik bij ze logeer. Ik vond altijd dat Jenny, Erics moeder, er klassiek uitzag, als een sterretje uit een zwart-witfilm. Zij zorgt dat ik me welkom voel bij Eric thuis, en ze kookt altijd zelf wanneer ik er ben.

Mijn vader, een en al armen en benen en met een door de zon verweerde huid van al die uren op het footballveld, glimlacht vermoed naar me en laat zich weer in zijn stoel zakken. Onze ouders

kennen elkaar al zo lang als Eric en ik leven. Ze hebben elkaar leren kennen in het ziekenhuis toen wij geboren werden, waar ze vastzaten door een sneeuwstorm buiten het seizoen – de enige sneeuwstorm die er schijnbaar ooit in september in Tennessee is geweest. Tijdens die drie herfstdagen zijn Eric en ik ter wereld gekomen en zijn onze ouders, onze families, vrienden voor het leven geworden.

Sindsdien doen we alles samen. Een gedeelde geboortedag werd uiteindelijk een gedeeld alles. Onze families zijn lange tijd hechter met elkaar geweest dan we met onze eigen ooms en tantes en neefjes en nichtjes waren.

Toen ging mam dood en niet zo heel lang daarna ben ik met football gestopt.

We vieren onze verjaardagen in ieder geval nog wel samen.

‘Hebben jullie al zin in iets te eten, jongens?’ vraagt Jenny, die met een glimlach haar ovale zonnebril optilt.

Ik krimp in elkaar bij haar achteloze gebruik van het woord ‘jongens’, maar probeer dat te verbergen.

Het is niet altijd zo geweest; vroeger was het een doffe pijn, een zeurende blauwe plek, een lichte verwarring wanneer we op school werden ingedeeld in jongens en meisjes – maar het afgelopen jaar is het ondraaglijk geworden. Ik had wel eerder iets kunnen zeggen, ik herinner me vaag dat ik al eerder iets had willen zeggen, maar ik vond football echt leuk en ik wist instinctief dat twee soorten kinderen niet mochten meedoen: meisjes en mietjes. Ik wilde niet met iets stoppen waar ik lol in had en ik wilde niet worden uitgelachen. Toen was het gemakkelijker om mijn verwarring te onderdrukken, maar in de loop van de tijd is het iets geworden wat je wel eens in een tekenfilm ziet, wanneer een poppetje een lek dichthoudt met zijn vinger en er meteen twee lekken bij komen. Het voelt of het een kwestie van tijd is voordat de dijk breekt waar ik bij sta.

‘Straks,’ zegt Eric tegen zijn moeder en hij wringt zijn haar uit. ‘Ik wil eerst nog in de Vortex.’

Onze wit-met-blauwe verjaardagstaart staat midden op de tafel. Er staat in rood glazuur *GEFELICITEERD, JONGENS!* op, dus zelfs al zou supermarkttaart níét smerig zijn, vergeleken met wat mam altijd bakte, dan zou ik er nog geen hap van lusten. Ik knik met Eric mee en probeer te doen alsof ik ook graag in de Vortex wil.

‘Oké,’ zegt pap en hij maakt aanstalten om op te staan. ‘Ik ga wel even met jullie mee.’

‘Ho nou, Tyler. Ze zijn nu dertien,’ zegt Carson, die achteroverleunt en een slokje van zijn cola neemt. ‘Misschien is het tijd om de teugels wat te laten vieren.’

‘Misschien heb je gelijk,’ zegt pap en hij krabt aan zijn wang. Hij kijkt naar me met een gezicht dat *Alles goed met je?* vraagt.

Van pap mocht ik me helemaal uitleven, hij zei altijd dat het goed was als jongens hun knieën schaafden. Maar toen werd mam ziek, en toen werd ze zieker, en een jaar geleden was ze er niet meer, en sindsdien lijkt het alsof hij altijd óf op het footballveld is, óf weg, óf dat hij een halsband om mijn nek probeert te doen. Het is net alsof we allebei watertrappen als we bij elkaar zijn, omdat we niet weten hoe we ons zonder haar moeten gedragen.

Ik laat mijn haar voor mijn gezicht vallen. Het is altijd makkelijker om de wereld door de sluier van mijn haar te bekijken. Ik draai me om, richt mijn ogen op Eric en zo hollen we van het zwembad naar het hoofdpad, naar de hoog oprijzende schaduw van de Vortex.

‘Gaat het wel?’ vraagt Eric, wanneer we onze plaats in de rij innemen en de smeedijzeren trap op lopen.

‘Ja, hoor,’ zeg ik.

Ik moet het hem vertellen, ik móét het hem vertellen.

‘Komt het doordat je hoogtevrees hebt?’ vraagt Eric.

Ik kijk om me heen. We zijn al bijna bovenaan. Er waait een briesje door Erics haar. Een wolk spreuwen wiekt als een school vissen over het park.

‘Ik heb geen hoogtevrees,’ zeg ik en ik rol met mijn ogen. ‘Ik vind niks eng.’

Wat een leugen.

‘Waarom doe je dan zo raar?’

‘Dat doe ik niet,’ zeg ik. Ik kijk naar mijn voeten en naar het duizeligmakende uitzicht dat door de openingen in het gietijzer te zien is.

Eric kijkt me aan alsof hij me niet gelooft, maar voordat hij nog iets kan zeggen, staan we al op het hoogste platform waar de donkere, open mond van de waterglijbaan ons toewenkt. Een jongen van het park brengt ons naar een geel opblaasvlotje en zegt dat we ons aan de handvaten moeten vasthouden, dat we niet mogen opstaan, dat we op het vlot moeten blijven zitten, dat we niet van die stomme dingen moeten doen die tienerjongens blijkbaar doen, wat me er voor de miljoenste keer aan herinnert: ik ben ook een tienerjongen. Ik ben misselijk.

‘Klaar?’ vraagt de jongen aan ons.

Ik knik. Eric steekt zijn armen in de lucht en schreeuwt.

De jongen schiet in de lach, geeft het vlot met zijn in een sandaal gestoken voet een zetje, en plotseling zijn we omsloten door donkere, schreeuwende beweging. Het vlot raast door de buis en schiet in de bochten zo hoog tegen de wanden op dat het lijkt alsof we elk moment kunnen gaan vliegen. Eric lacht als een gek en houdt zijn armen voor zijn gezicht tegen het water dat over ons heen sproeit. Ik lach ook. De spanning bouwt zich steeds verder op en overheerst elke andere emotie, tot ik uiteindelijk het donker in schreeuw: ‘Eric! Ik wil een meisje zijn!’

‘Hartstikke goed!’ roept Eric.

En ik kan het niet geloven.

Hartstikke goed? Hartstikke goed. Hij zei dat het hartstikke goed was.

Ik laat mijn lichaam lachen, laat het gelach kronkelend uit me tevoorschijn komen als gif dat uit een wond stroomt, en plotseling voel ik me gewichtloos. Er verschijnt een cirkel van licht, in het begin oogverblindend, die met de snelheid van het geluid groter

wordt, en dan worden we ondergedompeld in zonlicht, rollen we om, en schieten we over het vlot heen het zwembad onder ons in.

Ik kom als eerste weer naar het oppervlak. Ik blijf even watertrappelen en negeer het stromende water, de schreeuwende kinderen, de muziek die uit de geluidsinstallatie van het park blèrt. Ik heb het hem verteld. *Ik heb het hem verteld. Het is hartstikke goed.*

Een tel later komt Eric boven. Hij maait met zijn armen in het rond en hapt naar adem, en zijn ogen zijn verborgen achter een nat scherm van krullen. Ik grijp hem bij zijn arm en sleep hem sputterend en lachend naar het ondiepe.

‘Dat was gaaf!’

‘Het was super!’ zeg ik en spetterend vliegen mijn armen in de lucht.

Goed. Goed. Hij zei *hartstikke goed*.

‘Wat zei je nou, daarbinnen?’ vraagt hij hijgend. ‘Ik hoorde je niet.’

‘O,’ zeg ik en mijn ingewanden trekken samen.

Hij heeft het niet gehoord.

Hij weet het niet.

Ik had het voor me gezien toen ik die waterglijbaan af gleeed, of eigenlijk had ik verschillende dingen voor me gezien, die met elkaar concurreerden maar allemaal op hun eigen manier het paradijs waren: Eric die tegen me zegt dat ik normaal ben, Eric die tegen me zegt dat ik niet normaal ben maar dat hij wel met me blijft praten en dat hij mijn geheim niet verder zal vertellen, en in de verte, maar goudkleurig en warm en stralend, zag ik mezelf als meisje terwijl ik op school zorgeloos naast hem loop alsof het de normaalste zaak van de wereld is. Al die beelden gaan knipperend uit als de lucht die van de hitte trilt boven de stoep.

De kramp in mijn maag houdt aan, maar het heeft geen zin om er iets aan te doen.

Langzaam waad ik het zwembad uit. Alles draait. Ik ren naar de dichtstbijzijnde prullenbak, zet mijn handen op de rand en geef over.

ERIC

De verjaardagstaart staat op mijn schoot en stuitert mee met elke hobbel op de snelweg. Eén kant is weggesneden en het grootste deel daarvan ligt in de prullenbak van het waterpark. Morgan heeft er wat van geproefd en zei dat hij zich prima voelde, maar hij gaf nog een keer over, en toen we dat zagen – en roken – hoefden wij ook niet meer. Dus besloten we allemaal dat het tijd was om naar huis te gaan.

Ik zie de I-75, die ons vanuit Georgia naar het noorden brengt, terug naar Tennessee, voorbijrollen. Mijn wangen en schouders gloeien, waarschijnlijk omdat ik verbrand ben, maar voorlopig is het lekker warm. Mijn oudere broer, Peyton, zit naast me te balen. Het schijnt dat hij een paar meisjes was tegengekomen die wel met hem wilden praten, en toen Morgan ging kotsen heeft dat het eenmalige wonder in zijn leven verijdeld. Pap zit met zijn hoofd mee te wiegen op Johnny Cash die ze op de klassieke countryzender draaien terwijl mam tot over haar oren in het nieuwste boek van Patricia Cornwell verdiept zit. Ik heb een boek in mijn rugzak, het verhaal van Radiohead, en ik zou ook nog een keer naar het album van Mountain Goats, *Tallahassee*, kunnen luisteren, maar ik heb niet echt zin in lezen, zelfs niet in muziek luisteren.

Eigenlijk kost het me moeite om me ergens op te concentreren. Ik blijf gewoon de hele tijd denken aan wat Morgan vandaag had,

en wat zijn grote geheim was. Hij is een beetje... ver weg sinds zijn moeder dood is. Het is egoïstisch, en ik wil er voor hem zijn, maar het is steeds vaker alsof hij er nooit bij is. Hij was altijd al stil en nadenkend of zo, meer een luisteraar dan een prater, tenzij hij ergens kwaad over werd, maar tegenwoordig ben ik al blij als ik de helft van de tijd meer dan een grom en geknaag aan zijn duimnagel krijg als reactie op wat ik zeg. Wie had gedacht dat je je eenzaam kon voelen als er iemand naast je zit?

Morgan is mijn hele leven al mijn beste vriend. Zijn moeder heeft ons allebei leren lezen uit hetzelfde boek, *Go Dog Go*. Zodra hij erachter kwam dat de Kerstman niet bestond, zei hij het tegen mij. Ik ging bij het pupillen-footbalteam, ook al had ik een pesthekel aan football, omdat Morgan de quarterback was. Ik vroeg zelfs of ik *offensive tackle* op links mocht spelen omdat ik het de normaalste zaak van de wereld vond om de klappen voor mijn beste vriend op te vangen.

's Zomers hebben we boompje geklommen, door droge kreekbeddingen gezworven en in weilanden gelegen en de wolken voorbij zien jagen. Sinds de kleuterklas hebben we elke vrijdag- of zaterdagnacht in hetzelfde bed geslapen en tot laat in de nacht liggen praten over muziek (vóór mijn Mountain Goats-fase kwam een twee maanden lange obsessie met *In the Aeroplane Over the Sea* van Neutral Milk Hotel, en Morgan is erin geslaagd om me enthousiast te maken over sommige metalbands die hij goed vindt, zoals Atreyu, en, als hij ervoor in de stemming is, al die meiden-hippiemuziek als Kate Bush en Tori Amos waar zijn moeder van hield en hij ook, daar komt hij gewoon voor uit), films (*Almost Famous* voor mij, en *Mulan* en *The Royal Tenenbaums* op een gedeelde eerste plaats voor hem), en verder alles. We deelden altijd alles.

En toen, aan het begin van de zomer, herinner ik me dat ik een meisje zag, maar op een andere manier. Ik was op de fiets onderweg naar Morgan, en toen ik door het caravanpark sjeesde waar

hij woont, reed ik langs een meisje dat ik vaag herkende als de oudere zus van iemand uit mijn klas – ze had een badpak en een spijkersshort aan, en ze stond in een kinderzwembadje met een tuinslang de modder van haar benen te spoelen. Ik vond meisjes vóór die tijd al mooi, en soms vond ik het ook leuk om bij ze in de buurt te zijn, maar toen ik dit oudere meisje zag dat zich stond te wassen, werd er een sleutel omgedraaid in een slot en viel alles op zijn plek.

Ik begon erover tegen Morgan, en voor de eerste keer in onze levens sloot hij zich voor me af, zei hij dat hij het er niet over wilde hebben en draaide hij zich om om te gaan slapen. Het leek zo onbelangrijk, en voor iemand anders zou het ook onbelangrijk zijn, maar zoiets was er tussen ons nog nooit gebeurd. Echt nooit.

Ik wou dat ik tegen hem kon zeggen dat alles vandaag zo raar leek, ik wou dat ik wist wat zijn geheim was. Ik ben niet stom. Ik weet wat het waarschijnlijk is. Ik heb nog nooit een homoseksuele persoon ontmoet (voor zover ik weet), maar ik steun Morgan, wat hij me ook vertelt. Dat móét hij weten. Hij móét toch weten dat ik hem niet in de steek laat en dat ik zijn geheim niet verraad?

‘Wat een stilte daar achterin,’ zegt mam. Ik kijk op en zie haar opgetrokken rode wenkbrauwen en een zwak, nieuwsgierig glimlachje om haar lippen.

‘Hij zit aan jóngens te denken,’ zegt Peyton overdreven slissend. Ik leun naar achteren en geef hem een trap, maar die blokkeert hij en als reactie zet hij zijn knokkels in mijn biceps. Ik geef een gil en wrijf over mijn arm. Peyton lacht.

Pap en mam merken niet dat Peyton de hele auto net vertelt dat ik homo ben, of het kan ze niet schelen, en daardoor moet ik weer aan Morgan denken. Ik ben geen homo, dus ik heb er nooit zo over nagedacht, maar de jongens die ik ken roepen het bij het minste of geringste. Als ik homo was en de mensen om me heen gebruikten dat woord voor alles wat ze niet leuk vonden, en ze riepen om de haverklap ‘mietje!’, dan zou het misschien wel moei-